

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci oprávnenej **Sociálnej poisťovne**, so sídlom v Bratislave, 29. augusta 8, IČO: 30 807 484, proti povinnej **J&J DREVOEX, s.r.o.**, so sídlom Vrádište 20, IČO: 34 117 148, vymazanej z Obchodného registra dňa 3. apríla 2012, vedenej na Okresnom súde Skalica pod sp.zn. 3Er 960/2009, **o vymoženie 260,60 € s príslušenstvom**, o dovolaní súdnej exekútorke JUDr. Viery Kučerovej, so sídlom Exekútorského úradu v Holíči, Námestie sv. Martina 9, v zastúpení súdnou exekútorke JUDr. Ing. Zuzanou Dobrodenkovou, PhD., so sídlom Exekútorského úradu v Holíči, Námestie sv. Martina 9, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 18. decembra 2012 sp.zn. 3CoE 247/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Skalica uznesením z 30. júla 2012 č. k. 3Er 960/2009 – 30 vyhlásil exekúciu za neprípustnú v zmysle § 57 ods.1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov - ďalej len „Exekučný poriadok“. Exekúciu zastavil v zmysle § 58 ods.1 Exekučného poriadku a súdnej exekútorke náhradu trov exekučného konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil tým, že povinná bola dňa 3. apríla 2012 vymazaná z obchodného registra, čím s poukazom na ustanovenie § 20a ods. 2 Občianskeho zákonníka stratila spôsobilosť na práva a povinnosti a tým aj procesnú spôsobilosť byť účastníkom konania. Keďže exekúcia bola zastavená z dôvodu výmazu povinnej z obchodného registra - neexistencie povinného subjektu, súd už nemohol posudzovať majetnosť povinnej a preto nemohol ani rozhodnúť o trovách exekúcie v zmysle ustanovenia § 203 ods. 2 Exekučného

poriadku. Vo veci nebolo možné aplikovať ani ustanovenie § 203 ods. 3 Exekučného poriadku, keďže dôvodom zastavenia exekúcie nebolo vyhlásenie konkurzu na majetok povinnej. Súd dospel k záveru, že v danom prípade zastavenie exekúcie nezavinila oprávnená, pretože ani pri náležitej opatrnosti nemohla predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Keďže teda neexistuje subjekt, ktorého by bolo možné zaviazať na náhradu trov exekúcie, súd exekútorke náhradu trov exekúcie nepriznal.

Krajský súd v Trnave na odvolanie súdnej exekútorke uznesením z 18. decembra 2012 sp.zn. 3CoE 247/2012 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov exekúcie potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.) a oprávnenej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že ustanovenie § 203 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku predstavujú výnimku zo zásady zakotvenej v ustanovení § 197 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorej náklady za výkon exekučnej činnosti uhrádza povinný. Súd môže uložiť nahradenie trov exekúcie oprávnenému iba výnimočne, ak dôjde k zastaveniu exekúcie v dôsledku zavineného konania oprávneného. V posudzovanej veci nebol splnený žiadny z uvedených zákonných predpokladov a teda nebol splnený ani dôvod pre použitie výnimky v rámci rozhodovania súdu o trovách exekúcie.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie súdna exekútorke, ktorá navrhla uznesenie odvolacieho súdu v spojení s uznesením súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovolateľka namietala, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, pretože v čase rozhodovania súdov s účinnosťou od 1. januára 2012 podľa § 48 zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii malo dôjsť k zastaveniu exekučného konania ex lege, a súdy tak mali rozhodnúť len o trovách exekúcie podľa § 203 ods. 3 Exekučného poriadku. Keďže prioritným dôvodom zastavenia exekúcie nebola skutočnosť, že povinný právne neexistoval, ale že na jeho majetok bol vyhlásený konkurz a následne bolo konkurzné konanie zastavené pre nedostatok majetku, mohol súd rozhodnúť o trovách exekúcie aj analogicky podľa ustanovenia § 203 ods. 2 Exekučného poriadku s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp.zn. 3MCdo 10/2011, sp.zn. 4MCdo 14/2006). Dovolateľka ďalej poznamenala, že tak ako nemožno pričítať zavinenie za zastavenie exekúcie oprávnenej,

nemohla ani ona pri najlepšej opatrnosti predpokladať, že exekúcia sa skončí zastavením. Preto nie je možné, aby znášala ako súdny exekútor bez relevantného právneho dôvodu trov exekúcie vynaložené z vlastných prostriedkov do uspokojenia pohľadávky oprávnenej. Dovolateľka mala za to, že v dôsledku rozhodnutia súdov v tomto exekučnom konaní bolo nepochybne porušené právo súdneho exekútora na právnu istotu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok a práva na ochranu pred vyvlastnením podľa čl. 20 ods.1 a 4 ústavy, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru, v neposlednom rade i do práva na náhradu trov exekúcie ako odmenu za vykonanú prácu vykonanú súdnym exekútorom (čl.36 ods.1 ústavy).

Oprávnená k podanému dovolaniu uviedla, že v predmetnej veci nedošlo k zastaveniu exekúcie jej zavinením ani z dôvodu, že majetok povinnej nepostačoval ani na úhradu trov exekúcie, preto považovala rozhodnutie odvolacieho súdu za správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej

stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, proti ktorým nie je dovolanie prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania súdnej exekútorky z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

So zreteľom na dovolateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní vecí postupovali v súlade s procesnými predpismi a súdnej exekútorke neznemožnili uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Obsah dovolania svedčí o názore dovolateľky, že k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. došlo v dôsledku nesprávneho posúdenia veci súdmi. Dovolateľka nespochybnila žiadny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým by jej bola znemožnená realizácia jej procesných práv, ale namietala nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku na zastavenie konania a tiež nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 203 Exekučného poriadku pri rozhodovaní o trovách exekúcie. Z obsahového hľadiska (§ 41 ods. 2 O.s.p.) teda ide z jej strany o námietku zákonnosti a vecnej správnosti právneho záveru odvolacieho súdu (jeho právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založil svoje rozhodnutie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/

O.s.p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania súdnej exekútorke nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdnej exekútorke ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom priznaná, lebo v dovolacom konaní nemala dovolateľka úspech a ostatní účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. mája 2014

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová